

Златан се усмихна щастливо и седна.

— Довечера ще видим. . . Ако се приберат — добре, ако не — ще ида да си взема моите. . .

Другите двама се настаняха насреща му. Изведнаж, той се закикоти.

— Ей, момчета! Знайте ли какво видях таз сутрин? . . . Хи-хи-хи! Рано-рано, дето викат по роса. . .

Борю и Дечо се усмихнаха предварително. Той снищи глас, все тъй разкикотен.

— Рано-рано. . . Джамиле, циганката, и Диню, вашия — обърна се той към Дечо — дерменджия. . . В мисирлика, отсам моста. . . — и той направи с ръка неприличен жест.

Дечо източи врат, рече да попита нещо, но не се реши. Борю се зачерви, мигна два-три пъти, не можа да разбере какво искаше да каже Златан и го загледа в очите. Но тоя бе престанал вече да се смее, замълча малко и неочаквано се обърна:

— Дечо, я дай тютюна! Да изпушим по един цигар. . .

И измъкна от джоба си тънка измачкана хартия. Дечо извади изсушени царе-